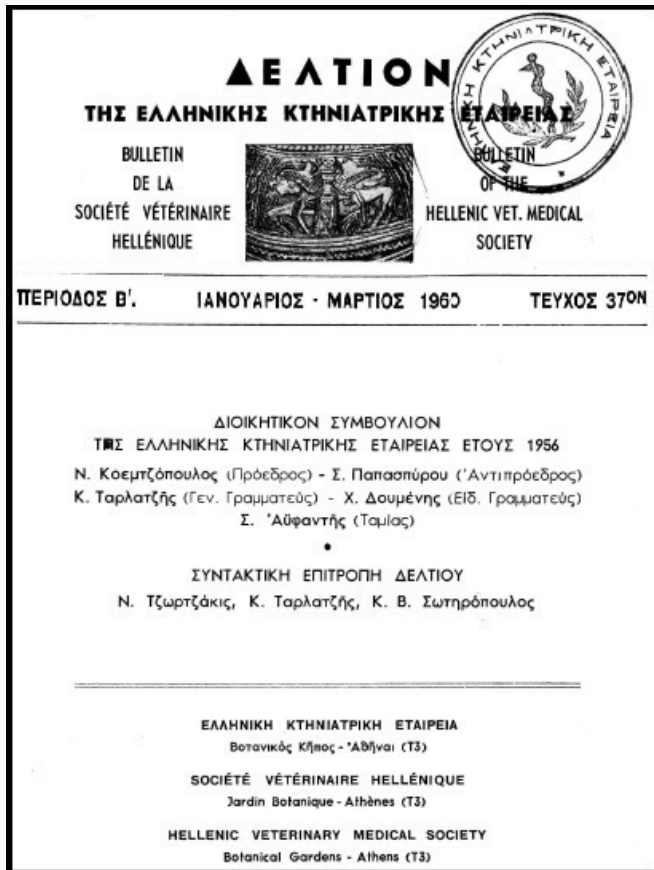

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 11, No 1 (1960)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17820](https://doi.org/10.12681/jhvms.17820)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1960). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 11(1), 35–38.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17820>

Ἡ εὐθύς μετὰ τὴν ἔγχυσιν ἢ χορήγησιν τῶν σουλφαμιδῶν συχνὴ ἀνὰ ἡμίωρον ἐκκένωσις τοῦ μαστοῦ, βοηθεῖ σημαντικῶς εἰς τὴν διὰ χημειοθεραπείας καταπολέμησιν τῶν μαστιτίδων.

R É S U M É

CONCLUSIONS ET OBSERVATIONS SUR LE PROBLEME DES MAMMITES

P a r

Prof. Dr. C. V L A C H O S

L'auteur poursuivant ses recherches sur le problème des mammites dans la région de Thessaloniki, décrit brièvement ses observations et ses conclusions au point de vue étiologique et thérapeutique.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

SAURAT P., LAUTIE R., LESCURE F. : Μολύνσεις άποξηραμένων άλλαντικῶν ὑπὸ μικροοργανισμῶν τοῦ γένους *Sarcina*. (Sur la contamination des produits secs de charcuterie par des germes appartenant au genre *Sarcina*). R. Med. Vét. Lyon - Toulouse, Novembre 1959.

Εἰς τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐργασίαν ταύτην οἱ ἐρευνηταὶ περιγράφουν μίαν ἀξιοσημείωτον περίπτωσιν μόλυνσεως ἀποξηραμένων άλλαντικῶν (άλλαντικά άέρως) ὑπὸ μικροοργανισμῶν τοῦ γένους *Sarcina*. Περιγράφουν καὶ μελετοῦν τὰς βιοχημικὰς ιδιότητες τῶν άνωτέρω μικροβίων, τὰ ὅποια δὲν κέκτηνται τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν παθογόνων τοιούτων, πλὴν ὅμως ζυμοῦν τὸν μαννίτην ἐπὶ θρεπτικοῦ ὑποστρώματος Charman. Οἱ μικροοργανισμοὶ οὗτοι εἰσέρχονται εἰς τὰ άλλαντικά μέσω προσθέτων τινων οὐσιῶν, χρησιμοποιούμεναι ὡς παραγεμίσματα κατὰ τὴν παρασκευὴν τούτων. Εἰς τὴν περιγραφομένην περίπτωσιν ἡ μόλυνσις προήλθεν ἐκ τῆς χρησιμοποιηθείσης γαλακτοκόνεως.

A. Π.

SAURAT P., LAUTIE R. : Ἐπὶ τῆς δραστικότητος ἐνίων ἀντιβιοτικῶν ἐναντίον τῆς *Salmonella pullorum*. (Sur l'activité de quelques antibiotiques à l'égard de *Salmonella pullorum*). R. Med. Vét. Lyon - Toulouse, Octobre 1959.

Οἱ συγγραφεῖς κατόπιν πολυαρίθμων παρατηρήσεων συμπεραίνουν ὅτι ἡ Νεομυκίνη κατέχει μίαν ἀξιοσημείωτον βακτηριοκτόνον ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς

Salmonella pullorum. Διαλύσεις περιέχουσαι 3 γ/ml. ἄρχουῖν ἵνα καταστρέψουν περισσότερα τῶν 999 μικροβίων ἐπὶ 1.000.

Ὁ συνδυασμὸς Νεομυκίνης καὶ Τετραμυκίνης δρᾷ ἐν συνεργείᾳ καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἐλάττωσιν τῆς δοσολογίας. Ἡ χλωρομυκτίνη καὶ ἡ τετραμυκίνη εἶναι ἐξαιρετικὰ βακτηριοστατικά, ἀλλ' οὐδὲν ὡς βακτηριοκτόνα, τοῦλάχιστον εἰς τὰς δυναμένας νὰ χρησιμοποιηθῶσι δόσεις. Ἡ στρεπτομυκίνη οὐδεμίαν ἔχει βακτηριοστατικὴν ἱκανότητα ἢ βακτηριοκτόνον τοιαύτην.

Κατόπιν χορηγήσεως διαλύσεως Νεομυκίνης καὶ Τετραμυκίνης, θεραπευτικῶς, εἰς μεμολυσμένας μὲ *S. pullorum* ὄρνιθας, ὁ μικροοργανισμὸς δὲν ἀνευρίσκεται πλέον οὔτε εἰς τὰ φῶα, οὔτε εἰς τὰ ὄργανα ἐκλογῆς. Ἡ διατήρησις ὅμως τῶν συγκολλητινῶν εἰς τὸ αἷμα ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπέργεται πλήρης ἀποστείρωσις τοῦ ὄργανισμοῦ.

A. Π.

TAPERNOUX A., MAGAT A. : **Φαρμακολογία καὶ Τοξικολογία τῶν Νιτροφουρανίων**. (Pharmacologie et Toxicologie des Nitrofurannes). R. Med. Vét. Lyon - Toulouse, Ἰούλιος 1959.

Οἱ συγγραφεῖς προβαίνουν εἰς λεπτομερὴν μελέτην τῶν χημιοθεραπευτικῶν οὐσιῶν τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νιτροφουράνια. Τὰ νιτροφουράνια, νιτρικά παράγωγα τοῦ φουρανίου, χρησιμοποιοῦνται ἐσχάτως εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, εἰς τὴν κτηνιατρικὴν ὡς ἐξωτερικὰ ἀντισηπτικά, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὴν θεραπείαν τῶν σαλμονελλώσεων καὶ τῶν κοκκιδιάσεων. Ἐν συνεχείᾳ περιγράφουσι λεπτομερῶς τὰς κυριώτερας φυσικὰς, χημικὰς καὶ βιολογικὰς ιδιότητας τῶν κυριωτέρων παραγῶγων τοῦ Nitrofurantoin, τῆς Furazolidone ἢ Furoxone καὶ τῆς Furadantine ἢ Nitrofurantoin ἢ Furadoine καὶ δίδουσι ἀκριβῆ δεδομένα ἐπὶ τῆς δοσολογίας καὶ τῆς τοξικολογίας τῶν ἀνωτέρω εἰς τὰς ὄρνιθας, τὸν χοῖρον καὶ τὴν ἀγέλαδα.

A. Π.

FAO/OMS **Μικτὴ ἐπιτροπὴ τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τῶν Ζωονόσων**. 2α ἔκθεσις. (Série de rapports techniques. 1959, No 169, 91 σελίδες).

Κατὰ τὸν Αὐγούστου τοῦ 1958 ἡ ἀνωτέρω μικτὴ ἐπιτροπὴ τοῦ FAO/OMS ἔδωκεν εἰς τὸν ὄρον «ζωονόσοι» τὸν ἐπόμενον νέον ὄρισμόν : «Ζωονόσοι εἶναι ἀσθένειαι καὶ λοιμώξεις μεταδιδόμεναι φυσικῶς ἐκ τῶν σπονδυλωτῶν ζῶων εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀντιθέτως».

Μέχρι σήμερον ἔχουσι μελετηθεῖ ἑκατὸν καὶ πλέον ζωονόσοι. Ἐπειδὴ τὰ κατοικίδια ζῶα ἀποτελοῦν πηγὴν μόλυνσεως λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἐπιτροπὴ κρίνει ὅτι ὑπάρχει μέγιστον συμφέρον εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν ἄρμοδιῶν ὑπηρεσιῶν διαφόρων κρατῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν

κτηνιατρικῶν καὶ λατρικῶν τοιούτων, διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν ἀσθενειῶν τούτων. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς συνεζητήθησαν ἐν ἐκτάσει αἱ κατωτέρω ζωνοῦσοι : σαλμονελλώσεις, λεπτοσπιρώσεις, φυματίωσις, ἀνθραξ, ψιττάκωσις, πυρετὸς Q, λοιμώδεις ἐγκεφαλίτιδες καὶ ὕδατίδωσις. Εἰδικώτερον ἐξητάσθησαν ὡς πρὸς τὴν συχνότητα, τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον διαδραματίζουν κατὰ τὴν ἐξάπλωσιν των διὰ τῶν διαφόρων ζώων, ὡς καὶ τὰς ἀποτελεσματικώτερας μεθόδους καταπολεμήσεώς των. Αἱ συζητήσεις ἐστράφησαν ἰδίως ἐπὶ τῆς διαγνώσεως, τοῦ βιολογικοῦ κύκλου τῶν ξενιστῶν, οἱ ὅποιοι μεταδίδουν τὴν ἀσθένειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, τῆς τυποποιήσεως ἐμβολίων καὶ τῆς χρήσεως ἀντιβιοτικῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ μελετῶσα τὰ ἤδη γνωστὰ ἀποτελέσματα τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ OMS ἐρεῦνης εἰς 25 χώρας ἐπὶ τῆς πιθανῆς σχέσεως μεταξὺ γρίπης ζώων καὶ γρίπης ἀνθρώπου, συνιστᾷ τὴν ἐξακολούθησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐρεῦνης ταύτης.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐπιτροπὴ προβαίνει εἰς συστάσεις ἐπὶ τοῦ τρόπου δηλώσεως τῶν ζωνοῦσων καὶ ἐρεῦνης τῆς οἰκολογίας τῶν ἀγρίων ζώων φορέων τοῦ αἰτίου τῆς νόσου. Παρατίθενται εἴτα, σημειώσεις ἐπὶ νομοθετικῶν καὶ τεχνικῶν θεμάτων, ἐνδιαφερόντων τὴν καταπολέμησιν τῶν ζωνοῦσων.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη θέον ὅπως κινήσῃ τὴν προσοχὴν τόσον τῶν δημοσίων ἀρχῶν ὅσον καὶ τῶν κτηνιάτρων καὶ λατρῶν πρὸς ὄφελος τῆς δημοσίας ὑγείας καὶ τῆς οἰκονομίας πολλῶν κρατῶν.

A. Π.

FONTAINE M., BRION A., GORET P., PILET Ch. : Ἡ διάγνωσις τῆς νόσου τοῦ Rubarth ἢ μεταδοτικῆς ἥπατίτιδος τοῦ κυνός. (Le diagnostic de la maladie de Rubarth ou Hepatite contagieuse du chien). Rec. Med. Vét., No 1, 1959.

Οἱ συγγραφεῖς περιγράφουν λεπτομερῶς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς νόσου καὶ καταλήγουν εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα :

α) Ἡ κλινικὴ διάγνωσις εἶναι συχνάκις ἀόριστος καὶ δυσκολωτάτη εἰς κίνυας παρουσιάζοντας ὀξείαν μορφήν τῆς μεταδοτικῆς ἥπατίτιδος.

β) Εἰς κίνυας ἀποθεραπευθέντας ἢ παρουσιάζοντας μόλυνσιν εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν χρησιμοποιοῦνται ὀρολογικαὶ διαγνώσεις, ὡς ἡ ἐκτροπὴ τοῦ συμπληρώματος, ἡ ὀροκαθίξις, ἡ ἀντίδρασις τῆς ἐπισχέσεως τῆς αἵματοσυγκολλήσεως καὶ ἡ ἀνίχνευσις τῶν ἐξουδετερωθέντων ἀντισωμάτων διὰ τῆς ὀροεξουδετερώσεως.

γ) Ἐπὶ πτωμάτων κυνῶν ἡ διάγνωσις τῆς νόσου δύναται νὰ τεθῇ διὰ τῶν νεκροτομικῶν ἀλλοιώσεων, τῶν ἱστολογικῶν ἐξετάσεων, τῆς ἀπομονώσεως τοῦ ἰοῦ δι' ἐνοφθαλμισμοῦ εἰς κύναι, τῆς καλλιεργείας ἐπὶ ἐμβρυοφόρων ῥῶν ὀρνιθοῦ καὶ ἐπὶ κυτταροκαλλιεργείων.

A. Π.

LADRAT J., LARVOR P., BROCHART M. : "Ἐρευναι ἐπὶ ἐνίων περιπτώσεων τετανίας τῆς χλόης. (Recherches sur quelques cas de tétanie d'herbage). Réc. Med. Vét., No 12, 1959.

Οἱ συγγραφεῖς κατόπιν λεπτομεροῦς καὶ πολυμήνου ἔξετάσεως περιπτώσεων τετανίας χλόης, σημειωθεισῶν ἐπὶ ἐνὸς σταύλου ἐκ 55 γαλακτοπαραγωγῶν ἀγελάδων Φρεισλανδίας, ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἔθανον ἐκ τῆς ἀνωτέρω νόσου, καταλήγουν εἰς τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα :

1) Ἡ συμπτωματολογία, τὰ ἀναμνηστικά καθὼς καὶ τὰ ποσοστὰ περιεκτικότητος ἀλάτων τοῦ αἵματος ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ κλασσικά δεδομένα.

2) Αἱ ἀναλύσεις τετανιογόνων χόρτων νομῆς καὶ τοιούτων μαρτύρων, λαμβανόμεναι συγκριτικῶς οὐδόλως διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν περιεκτικότητα εἰς Mg, P, Na, K, ὀλικὸν ἄζωτον καὶ πεπτὸν ἄζωτον. Ἡ περιεκτικότης εἰς Ca τῶν τετανιογόνων χόρτων νομῆς εὐρέθῃ αἰσθητῶς κατωτέρα τῆς τῶν μαρτύρων.

3) Ἡ κατανάλωσις ὑπὸ τῶν ἀγελάδων τοῦ αὐτοφυοῦς χόρτου εἰς τοὺς λειμῶνας ἦτο ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὴν βροχόπτωσην. Πιθανόν, ἡ παρατηρηθεῖσα προοδευτικὴ ἀνορεξία νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν κλιματολογικὴν ταύτην αἰτίαν, ὡς ἔχουσα σχέσιν μὲ τὰς διαταραχὰς τοῦ μηρυκασμοῦ ὀφειλομένης εἰς χόρτον πτωχὸν εἰς Ἴνας (κντταρίνην).

4) Ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ ἔτους 1959 ἡ αὐθόρμητος κατανάλωσις χόρτου ὡς καὶ ἐνὸς συμπληρώματος ἀχύρου περιέχοντος μελάσσαν, μόλις ἐκάλυπτε τὸ 50 % τῶν ἐνεργητικῶν ἀναγκῶν τῶν καλῶν γαλακτοπαραγωγῶν ἀγελάδων. Καὶ τοῦτο συνεπεία ἀδυναμίας καταναλώσεως καὶ οὐχὶ ἔλλειψεως χόρτου.

5) Ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀνεπάρκεια εἰς Mg καὶ Na, ἡ ὁποία γίνεται πλεόν αἰσθητὴ συνεπεία τῆς σημαντικῆς πτώσεως ἐκ τῆς ἀφομοιώσεως τῶν μεταλικῶν ἀλάτων.

6) Ἡ περιεκτικότης εἰς Mg τοῦ αἵματος ἐπηρεάζεται τόσον ἀπὸ τὴν γαλακτοπαραγωγὴν ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τῆς ἐντερικῆς ἀπορροφίσεως.

7) Διάφοροι σχέσεις ὡς σύνθεσις τριχῶν—σύνθεσις κοπράνων—σύνθεσις ὄρρου αἵματος, δὲν ἔχουν εἰσέτι σαφῶς ἐξακριβωθῆ.

8) Συντελεῖται πιθανόν δέσμευσις τῶν ἀποθεμάτων τῶν ὀστῶν εἰς Mg, τῶν ὁποίων ἡ προέλευσις ἀμφισβητεῖται.

Ἐν τέλει, οἱ συγγραφεῖς παραθέτουν ἓν ἀρκετὰ πολύπλοκον σχῆμα, ἐπεξηγὸν τὰς τετανίας τῆς χλόης.